

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2007. évi szeptember hó 5. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A lopás büntette miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Békés Megyei Bíróság** 2007. évi május hó 10. napján kihirdetett **13.B.104/2007/7.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** akként, hogy a társtetteség megállapítását **m e l l ő z i .**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **h e l y b e n h a g y j a .**

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 7.680 (Hétezer-hatszáznyolcvan) forint büntügyi költség megfizetésére az államnak, a Békés Megyei Bírósági Gazdasági Hivatal felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett lopás büntetében mondta ki. Ezért a vádlottat 1 évre próbára bocsátotta. A magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Rendelkezett a bűnjelről és kötelezte a vádlottat 30.000,- Ft büntügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védő fellebbezett a vádlott bűnösségének téves megállapítása miatt, felmentése érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában annak megállapítását indítványozta, hogy a vádlott a cselekményt önálló tettesként valósította meg, továbbá a büntetőjogi főkérdéseket nem érintő egyéb észrevételeket tett.

A védő a nyilvános ülésen már az elsőfokú tényállás megalapozatlanságát és eljárási szabálysértést is sérelmezett; álláspontja szerint a vádlottnak a védekezéshez való jogát csorbította, hogy az elsőfokú bíróság engedélyezte (a tanú neve) tanúvallomásának írásban való megtételét, így szembesítésre nem kerülhetett sor.

A vádlott a fellebbezését írásban részletesen indokolta; az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt.

A védelmi fellebbezéseket az ítélőtábla alaptalannak találta, az elkövetői alakzat tekintetében osztotta a fellebbviteli főügyészség indítványát.

Nem valósult meg eljárási szabálysértés azáltal az ügyész által kifogásolt ténnyel, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet 2. oldal alulról számított utolsó bekezdésében részletesen taglalta az elkülönítés ellenére, hogy a bűnsegéd a gázórákon milyen beavatkozásokat végzett. Ez mintegy bevezetője a történeti tényállásban megállapítottaknak, miként annak szerves részeként folytatja is az elsőfokú ítélet 3. oldalán az elsőfokú bíróság, hogy a jelen ügy vádlottjának kérésére ugyanígy szerelt fel manipulált gázórát a vádlott lakásán is.

Ugyancsak nem valósult meg eljárási szabálysértés és nem csorbult a vádlottnak a védekezéshez való joga sem azzal, hogy az elsőfokú bíróság engedélyezte a tanúnak, hogy tanúvallomását írásban tegye meg. Erre az eljárási törvény lehetőséget nyújtott és az elsőfokú bíróság a későbbiekben belátása szerint dönthetett volna akként is, hogy kihallgatja a tanút, ám ezt vallomása ismeretében nem tette, hiszen a tanú akként nyilatkozott, hogy a vádlottra nem emlékszik, őt személyében azonosítani nem tudja, így a szembesítés szükségtelen lett volna. Ez az eljárás ezért nem csorbította a vádlottnak a védekezéshez való jogát. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a tanú szóbeli kihallgatását a védelem később sem indítványozta.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben maradéktalanul lefolytatta, ennek eredményeképpen megalapozott tényállást állapított meg, amelyet a másodfokú bíróság mindenben elfogadott ítélezésének alapjául és amely csupán annyiban szorult kiegészítésre, hogy a magánfél a képviselőjén keresztül általánosságban, az elkövetőkre összecszerűen nem lebontva terjesztett elő polgári jogi igényt (ennek a polgári jogi igényről történt nem érdemi rendelkezés szempontjából van jelentősége).

Az elsőfokú bíróság kellő elmélyültséggel foglalkozott az egymással szembenálló bizonyítékokkal. Megfelelően logikus, iratszerű indokát adta annak, hogy a vádlott tagadásával szemben miért a terhelő vallomást fogadta el a tényállás alapjául. Indokai logikusak, meggyőzőek és a bizonyítékok mérlegelése körében perrendi hibát sem tapasztalt a másodfokú bíróság.

Ami a bizonyítékok mérlegelése körében elfoglalt elsőfokú álláspontot illeti, abból csupán a mérőórák összecszerélhetőségére vonatkozó, némileg megengedő megfogalmazást mellőzte a másodfokú bíróság, mint megalapozatlant, mert az

elsőfokú bíróság maga is arra az álláspontra helyezkedett, hogy a mérőszerkezetek, mérőórák véletlenszerű összecserélése gyakorlatilag kizárt. Az alapul vehető tényekre figyelemmel ez a megállapítás a maradéktalanul logikus.

Logikus a bizonyítékok körében elfoglalt elsőfokú álláspont is, mely szerint a tanú azt vallotta - következetesen, saját ügyében is - hogy azon esetekben, amikor a mérő-felszerelési vagy mérőcsere-lapokon szerelőként az ő aláírása szerepelt, és ún. manipulált órák felhelyezésére került sor, ezek minden esetben a közte és az elkövető - a gázvételező fogyasztó - közötti megállapodáson alapult. Ebből logikusan következik, hogy az ilyen kéréssel fellépő vagy ilyen felajánlást elfogadó elkövető szándéka a későbbiekben a gáz jogtalan vételezésére (jogtalan eltulajdonítására) irányult.

Nem foghatott helyt a vádlottnak az a védekezése, mely szerint logikusabb lett volna a nagy fogyasztású cukrászüzemében felszerelt gázóra ilyen módon történő „kicserélése” ahelyett, hogy a frissen felépült házának a szárítása céljából avatkoztak volna be a gázvételezésbe. Az általános élettapasztalatra figyelemmel egy új ház kiszárítása is fokozottabb fűtést igényel, mely nagyobb gázfogyasztással jár.

Ami a tanú érdektelenségét illeti, az nyilvánvalóan úgy értendő, hogy e tanúnak saját jogerős elítélése után már nem érdeke, hogy az egyes elkövetők, tettesek büntetőjogi felelőssége miként nyer elbírálást. A szavahihetőségéhez viszont nem fért kétség, hiszen saját cselekvőisége szempontjából is ezzel egyezően vallott és a másodfokú bíróság álláspontja is az, hogy a tanú - ha írásban is, de - következetesen tett általánosságban és a logika szabályainak alkalmazásával nyilvánvalóan személyre bonthatóan, konkrétan is terhelő vallomást a jelen ügy vádlottjára. Ez a vallomás volt alapja a Békés Megyei Bíróság 13.B.5/2007/35. számú és és I.r. vádlott vonatkozásában 2007. március 8. napján jogerőre emelkedett ítéleti tényállásnak is.

A kifejtettekből következik, hogy a megalapozott elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nincs indok, a vádlott felmentését célzó védelmi fellebbezések pedig kizárólag a bizonyítékok mérlegelését támadják, ezért nem vezethettek eredményre, mert irányadó abban a törvényen alapuló ítélkezési gyakorlat, hogy megalapozott elsőfokú tényállás esetén nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárás során.

Következésképpen helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségében és a bűncselekmény minősítése is törvényes, kivéve az elkövetői alakzat megjelölését, mert az helyesen: a Btk. 20. § (1) bekezdése szerinti tettesség. Az irányadó tényállásból kitűnően ugyanis a gáz jogtalan vételezése (jogtalan eltulajdonítása) a vádlott terhére írható, ő valósította meg a tényállásszerű lopási cselekményt. Ehhez a tanú (most már elítélt) bűnsegélyt nyújtott akként, hogy a manipulált gázórát

felszerelte, amellyel a szabálytalan vételezést - a lopást - lehetővé tette. Ezért az ítélet táblája a társtetteség megállapítását mellőzte.

Szükségtelenül hivatkozott az elsőfokú bíróság a Btk. 2. §-ának felhívásával az elbíráláskori büntető törvény alkalmazására. Az elbíráláskori törvény nem biztosít enyhébb megítélést a vádlott cselekményére, ezért a főszabály szerint az elkövetéskori törvény alkalmazásának volt helye. Ezért a másodfokú bíróság a téves elsőfokú hivatkozást mellőzte.

Az elsőfokú bíróság által büntetés kiszabása során értékelt körülményeket a másodfokú bíróság felelősségi körülményeknek tekinti, mivel büntetés kiszabására nem került sor; a vádlott javára értékelt körülmények közül az eljáró hatóságoknak felrőható jelentős időmúlás helyett a vádlottnak fel nem rőható időmúlást értékelte és az elkövetői alakzat helyesbítésére figyelemmel mellőzte a társtetteséget a terhére értékelt körülmények közül.

Az így helyesbített felelősségi körülményeket alapul véve sem tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor úgy ítélte, hogy a vádlott esetében a büntetés kiszabása próbaidőre elhalasztható, mert így is elérhetők a büntetés céljai. Az intézkedés és annak mértéke tehát helyes és törvényes, ennél enyhébb intézkedés alkalmazása nem indokolt.

A kifejtettekből következik, hogy a védelmi fellebbezések eredményre nem vezettek, de az ítélet táblája osztva a fellebbviteli főügyészségnek az elkövetői alakzatra vonatkozó indítványát, de hivatalból is, az elsőfokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben viszont a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú eljárás során kirendelt védője díjával és költségével felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet elleni fellebbezési jogot a Be. 386. § (1) bekezdése zárja ki.

S z e g e d , 2007. évi szeptember hó 5. napján

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.	Dr.Katona Tibor sk.	Dr.Mezőlaki Erik sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja,előadó	a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.253/2007/5. számú ítélete és a Békés Megyei Bíróság 13.B.104/2007/7. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

S z e g e d , 2007. évi szeptember hó 5. napján

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke